

Til §§ 205—06.

Reglen i § 205 om, at offentlig udbetalte og ikke tilbagebetalte Underholdsbidrag betragtes som almindelig offentlig Hjælp til paagældende Alimentant, er i Overensstemmelse med Reglen i Lov Nr. 130 af 27. Maj 1908 § 7. En væsentlig Forskel er der dog, forsaavidt som der er en væsentlig Forskel paa at modtage Kommunegæld efter de fremtidige Regler og Fattighjælp efter de nuværende.

Men Hovedvirkningen af Fattighjælp, Tab af Valgret og Valgbarhed, er bibeholdt, dog med den afgørende Forskel, at denne Virkning kun indtræder, forsaavidt den bidragspligtige kommer i Restance med den Del af Bidragene, for hvilken Overøvrigheden i Medfør af § 14, Stk. 2, har dekretet Afsoning, og som han altsaa maa forudsættes med Rimelighed at kunne betale.

Naar det i § 206, 2. Pkt., er bestemt, at denne Retsvirkning skal bortfalde 5 Aar efter, at Bidraget forfaldt, medens almindelig Fattighjælp skal kunne kræves eftergivet 3 Aar efter Hjælpens Ophør, jfr. § 321, skyldes det dels, at paagældende Alimentsbidrag er relativt smaa og derfor maa kræves betalt med alle til Raadighed staaende Midler, dels at det enkelte Bidrag betragtes som eftergivet særskilt, selv om der senere er paaløbet yderligere Gæld, medens Eftergivelse af almindelig Fattighjælp forudsætter, at vedkommende i 3 Aar overhovedet ikke har modtaget Fattighjælp.

Til § 207.

Disse Bestemmelser er vendt imod den bidragspligtige, der viser en saa kvalificeret Ansvarsløshed, at Samfundet maa skride ind paa en mere effektiv Maade end ved at fratage ham Valgret, som han maaske ikke lægger nogen Vægt paa, og Valgbarhed, som han aldrig vil komme til at nyde godt af. I sin som Bilag 3 f. aftrykte Betænkning har Børneværnsudvalget indstillet, at disse Bestemmelser bortfalder eller mildnes væsentlig, jfr. Udvalgets Bemærkninger til den tilsvarende § 152 i »Fremtidens Forsørgelsesvæsen« II, se Sp. 3379. Man har imidlertid ment at burde fastholde Bestemmelser af paagældende Art, idet man paa den ene Side har den Opfattelse, at Samfundet maa have stærke Tvangsmidler i Behold over for Personer af nævnte Kategori, der ved deres ansvarsløse og demoraliserende Færd paatvinger Samfundet Forsørgelsesbyrder, medens man paa den anden Side mener, at man gennem Bestemmelserne i § 14, Stk. 2, har sikret sig, at Tvangsmidlerne kun kom-

mer til Anvendelse, hvor dette efter en almindelig Opfattelse vil føles rimeligt.

Derimod har man anset det for rigtigt at følge Udvalgets Indstilling om en Mildelse af Bestemmelserne, hvorfor man har forkortet Opholdene i Tvangsarbejdsanstalt noget.

Til § 208.

Bestemmelserne svarer til §§ 13, Stk. 3, og 15, Stk. 2, i Lov 1908 med den meget væsentlige Ændring, at Hjælpen efter nærværende Forslag betragtes som Kommunegæld, men efter Lov 1908 som Fattighjælp.

Til § 209—10.

Det er i de almindelige Bemærkninger anført, at der saavidt muligt er opstillet ensartede Regler for Udbetaling af Bidrag til Børn udenfor Ægteskab, Ægtebørn og Enkebørn. De Bemærkninger, der er gjort til § 183 om Forskelligheder i Forhold til den nugældende Lov med Hensyn til Bidrag til Børn udenfor Ægteskab, gælder derfor ogsaa med Hensyn til Udbetaling til Ægtebørn. Det bør dog nævnes, at Bestemmelsen om Udelukkelse af Bidrag til Samlevere, en Bestemmelse, der ikke tidligere var gældende for Ægtebørn, nu gælder ogsaa for Udbetaling til disse, medens man har bibeholdt Bestemmelsen om, at Adoptivforældrene ikke kan faa Bidrag til Ægtebørn udbetalt.

Til § 211.

Bestemmelsen svarer til nugældende Ret og er optaget for at undgaa mulige Misforstaaelser med Hensyn til Omfanget af det offentlige Udbetaling af Bidrag.

Til § 212.

Bestemmelsen er overensstemmende med Lov Nr. 112 af 29. April 1913 § 2, Stk. 1.

Til § 213.

Bestemmelsen kunde maaske synes selvfølgelig og derfor overflødig; men paa dette Omraade har der visse Steder dannet sig en Praksis, hvorefter en Hustru har kunnet faa Bidrag udbetalt, selv om hun efter Bidragsresolutionens Udfærdigelse har staaet i Forhold til Manden, og denne Praksis, der synes i Strid med Princippet om, at Bidraget til Ægtebørn kun udbetales, naar Samlivet mellem Ægtefællerne er ophævet, mener man ikke at burde legalisere.